

LÁZADÁS

(Részlet a közeljövőben megjelenő elbeszélő költeményből)

Am új napok virradtak,
amelyekből a harácsolók kimaradtak!
S most a kárhozat-kánkánt
járják
ott, ahol a hájas »Sátánt«
ördögfejte,
égő kutyatejbe
mártják,
s ahol a leiketlen lelkek rohanása, —
mint rövidlátó sors petyhüdt lovásza, —
végtelen korom-útvesztőbe fut...!

Nincs már legelőkön gulyákat-temető, megmérgezett kút!

Csak munkások maradtak!
kik téglázzák a mocsarak fenekét,
tunya tetvet
ölnék, tisztítva a földtekét;
és parasztok, kik vetnek,
aratnak;
betűöntők, kik új, izmos írást csorgatnak a könyvlapokra,
és tudást, világosságot vésnek az életszépítő,
holnapépítő
homlokokra!

Folyók felett hidak zengik partok énekét,
s ünneplőjét boldogan ölti
magára a munkás, alkotó nép...

Sinek kórusa kerekék dalát dübörgi...!
Ma csak egyszerű kalaptól díszes a fej!
s mint láncztalan, vérré-vált vörös szolgatáj —
táplálja a földet,
gépei, ekét,
s a nép-ültette tölgyet,
amely a szívekbe verte örök gyökerét,
s ahonnan újjongó szavát a világba dörög:

Egy a gondolat, s a tett is egy!
dolgozók lépte alatt reng a föld,
a völgy,
a hegy!
Nap-szekérrúd mellé fogtuk az eget.
Egy új virradásban,
egy nagy akarásban,
egy szívdobbanásban,
teremtő erővel,
sugáragyú lövel, —
acél kézfogásban
egyesült a nép!